

[Alvilda Larsen.]

ligere forhøjelse på ca. 12 pct. i form af øgede ejendoms- og grundskatter, som jo kan væltes over på huslejen. Det vil koste lejerne ialt ca. 80 mill. kr. De resterende 65 af de 140 mill. kr., som den foreslåede skat på fast ejendom anslås at ville give, får så staten.

Disse to lovforslag betyder altså, at lejerne gennem en lejeforhøjelse på næsten 30 pct., i hvert fald 27 pct., skal betale millioner til grundejerne, uanset at disse i forvejen for manges vedkommende har et udbytte af deres egenkapital i ejendommen på mellem 10 og 15 pct., og foruden at de fra 1939 og til i dag har opnået en konjunkturgevinst, der har fordoblet deres kapital i ejendommen. Jeg må indrømme, at jeg ikke kan føle synderlig medynk med og ikke har nogen særlig forståelse for den forholdsvis lille befolkningsgruppe, som de store husere, de store grundejere, udgør, og hvis samfundsmæssige indsats egentlig kun har bestået i det private initiativ, de har udvist med hensyn til at tjene penge på andres bekostning! Lejerne skal betale millioner til statskassen, uden at lejen til nybyggeriet sænkes, tværtimod vil den stadig stige, bl. a. som følge af regeringens godkendelse af renteforhøjelsen og på grund af den i oktober måned forringede byggestøttelov. Lejernes millioner fra den højere husleje i den ældre boligmasse skal simpelthen bruges til at skaffe overskud på statsbudgettet som led i regeringens pengeopsugningspolitik.

Den forhøjelse, der er tale om nu, og hvis samlede størrelse jeg har opgjort til de millionbeløb, jeg nævnte, betyder bl. a. for en lejlighed til en årlig leje af 800 kr. en stigning på 216 kr. årligt.

Mit parti tager kraftigt afstand fra denne lejeforhøjelse. Foruden den plyndring af lejerne i den ældre boligmasse, der sker, er forslagene udtryk for en opgivelse, ikke mindre end en opgivelse, af den sociale linie i huslejepolitikken, vi hidtil har fulgt; de forslag, vi behandler her, vil, hvis de bliver gennemført, i hvert fald ikke stemme med den sociale boligpolitik, der hidtil har været ført her i landet, og hvis mål har været at holde det lavest mulige huslejeniveau. Det er også en imødekommenhed overfor de røster, som hævder, at når omkostnings-

niveauet stiger, som tilfældet har været, må huslejen stige i samme forhold.

Indtægtsniveauet er vel steget mærkbart, men såvel de direkte som de indirekte skatter er øget betydeligt siden 1940, og skatten vil ved den højere indkomst udgøre en større procent af lønnen end tidligere. Samtidig er en mængde andre udgiftsposter steget mere end huslejen, og en væsentlig husleje-forhøjelse vil derfor medføre en afgørende forringelse af reallønnen. Boligpolitikens mål må imidlertid efter vor mening fortsat være at opretholde et lavt huslejeniveau.

Nu kan jeg tænke mig, at den højtærede boligminister sidder og siger til sig selv: ja, kommunisternes indvendinger og argumentation her gør intet indtryk på mig. Sådan plejer jo den højtærede boligminister at sige, men der er bare det ved det, at de argumenter, jeg har fremført her i dag, er, hvad sidste afsnit angår, næsten fra ord til andet hentet fra den højtærede ministers tale i Nationaløkonomisk Forening, offentliggjort i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ i 1950. Nu derimod er den højtærede minister — som altså dengang havde den samme opfattelse af det lave huslejeniveaus betydning, som mit parti stadig har — fader til den forhøjelse, der her foreslås, og som er en almindelig skat, der vilkårligt lægges på en tilfældig del af befolkningen. Store dele af befolkningen på landet vil jo i virkeligheden ikke under nogen form få nogen forhøjelse eller skat af denne art. Jeg er enig med den radikale politiker, bogtrykker Valdemar Pedersen, der fornylig i en kronik i „Politiken“ betegnede den huslejeskat, man her er i færd med at gennemføre, som en ualmindelig led skat, og som advarede imod at udnytte den nuværende situation og at misbruge den omkring de forbrugsbegrænsende foranstaltninger skabte panik til gennemførelse af en særskat som den, der påtænkes her.

Jeg vil endvidere gøre opmærksom på det helt urimelige i, at også beboerne i enkelte saneringsmodne lejligheder fra før 1890 pålignes en forhøjelse på 7 pct. i 1955 og 5 pct. i 1956. Hertil må nemlig endvidere lægges 6—7 pct., fordi disse ejendomme fortrinsvis ligger på steder med meget høj grundværdi og grundskyldsstigningen på